

Το όραμα για τον αυστραλιανό Ελληνισμό

Οι ιδιαίτερες αδυναμίες του στάθηκαν πάντα οι ηλικιωμένοι και τα παιδιά. Αγωνιούσε πραγματικά για την Ομογένεια που γερνούσε μαζί του, διέβλεπε πως ο τρόπος ζωής των νεώτερων στην Αυστραλία θα είχε αντίκτυπο και στην Ομογένειά μας –αργά ή γρήγορα... Κι η έγνοια του για τους ανθρώπους που πιθανώς θα υποχρεώνονταν να περάσουν τα γηρατειά τους χωρίς ιδιαίτερη βοήθεια από τα παιδιά τους τον έκανε να εντείνει τις δράσεις της Αρχιεπισκοπής –που στα άξια χέρια του και υπό την καθοδήγηση και το όραμά του γιγαντώθηκε από το 1980 και μετά– για την παροχή ιδιαίτερης φροντίδας στους ηλικιωμένους μας. Έτσι θεμελιώθηκαν κι αναπτύχθηκαν σ' όλη την Αυστραλία τα Ιδρύματα της «Βασιλειάδας». Τα πρότυπα Γηροκομεία και Γηριατρεία, τα Ημερήσια Κέντρα Φροντίδας Ηλικιωμένων κ.α.

Κι από την άλλη πλευρά, η βαθιά Εκκλησιαστική και γενική Παιδεία του Στυλιανού, η αγιάτρευτη «αρρώστια» του για τη μόρφωση και τα Γράμματα, η αγωνία του για το μέλλον του Ελληνισμού στην Αυστραλία και τη νέα γενιά των Ελληνο-Αυστραλών που έπρεπε να κρατήσουν ζωντανούς τους δεσμούς με την καταγωγή τους, με την γλώσσα και την πίστη των προγόνων τους, οδήγησε αυτόν τον εμπνευσμένο Ιεράρχη στον σχεδιασμό της Ελληνομάθειας και της Χριστομάθειας σ' αυτή την ήπειρο. Στην ίδρυση των «δίγλωσσων» (αγγλοελληνικών) Ελληνορθόδοξων Κολλεγίων μας σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, απ' το Νηπιαγωγείο μέχρι και το Λύκειο, για την εξασφάλιση της εκπαίδευσης και της μόρφωσης της νέας γενιάς της Ομογένειας με ελληνικό και χριστιανικό τρόπο. Για να μην αποκοπούν τα παιδιά μας από τις ρίζες τους.

Με το κύρος του, το όραμα και την αποφασιστικότητά του (γινόταν ακόμα και σκληρός κάποιες φορές, όπου νόμιζε) ο μακαριστός Στυλιανός συσπειρώσε κοντά του πολλούς από την Ομογένεια, που με την υλική και ηθική στήριξή τους υλοποίησαν τις προτάσεις και τους σχεδιασμούς της Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας ευεργετώντας δεκάδες χιλιάδες ηλικιωμένα και νέα

μέλη του αυστραλιανού Ελληνισμού. Το ίδιο αποφασιστικός στάθηκε στην ίδρυση της Θεολογικής Σχολής του Αποστόλου Ανδρέου, στο Σίδνεϊ, στην καταξίωση ενός πανεπιστημιακού επιπέδου Ιδρύματος με άμεση προσωπική συμβολή του ως Κοσμητώρη και Διδάσκων στη Σχολή, με σκοπό να ικανοποιηθούν οι άμεσες κι ολοένα αυξανόμενες ανάγκες της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας μας σε κληρικούς. Κληρικούς που θα προέρχονταν από τη σάρκα της Ομογένειας, που θα την πονούσαν και θα την υπηρετούσαν με αφοσίωση και συναίσθηση μονιμότητας...

Ο φωτισμένος ηγέτης

Ο Στυλιανός υπήρξε ο φωτισμένος ηγέτης που είχε το χάρισμα να εμπνέει και να συμπαρασύρει στο όραμά του τους άλλους. Ήταν οραματιστής, δυναμικός, αλλά και συχνά θυελλώδης –όπως απαιτούσε η θέση του και η κατάσταση στην Αυστραλία και τον εδώ Ελληνισμό, όταν πρωτοήλθε στα μέσα της δεκαετίας του '70. Βρίσκοντας την Ομογένεια ακατανόητα διαιρεμένη, ακαθοδήγητη, πελαγοδρομούσα... Με την οργάνωσή της στα σπάργανα ή εντελώς διαλυμένη κατά τόπους... Φορτώθηκε έναν βαρύ Σταυρό και τον κουβάλησε στους ώμους του, έχοντας πολλούς γύρω του «πρόθυμους» να του βάζουν τρικλοποδιές, να τον πετροβολούν, να τον λοιδορούν, να τον υπονομεύουν... Εντός και εκτός Αυστραλίας.

Κι ο παθιασμένος από αγάπη για την Εκκλησία και τον Ελληνισμό Ιεράρχης δεν λιγοψύχησε... Ασυμβίβαστος Κρητικός, γιος αγωνιστή που έπεσε στη Μάχη της Κρήτης αφήνοντάς τον

παιδάκι ορφανό μαζί με σχεδόν 10 αδελφία, ήξερε να μάχεται με πείσμα και να κερδίζει τις μάχες του!.. Χτυπήθηκε με πολλούς και με αμέτρητες αντιξοότητες, υπέστη βρώμικο πόλεμο για πολλά χρόνια, αλλά δεν το έβαλε κάτω! Σήκωσε τα μανίκια, επιστράτευσε κοντά του όσους μπορούσαν ν' ανέβουν μαζί του τον Γολγοθά κι όλοι μαζί, υπό την άγρυπνη και σοβαρή καθοδήγησή του, οικοδόμησαν αυτόν τον αξιοζήλευτο Οργανισμό, που ξέρουμε ως «Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας». Με την πολυσιδηρή δράση της σε κάθε μήκος και πλάτος αυτής της απέραντης χώρας στον θρησκευτικό, εκπαιδευτικό, κοινωνικό τομέα, με την πολύτιμη συνεισφορά της στην γενικότερη αυστραλιανή κοινωνία, με τον συνεχή αγώνα για τη διατήρηση της ελληνο-χριστιανικής ταυτότητας της Ομογένειάς μας (ακόμα και τώρα στην τρίτη και τέταρτη γενιά της), με τις ατελείωτες προσφορές της προς την Γενέτειρα κάθε φορά που παρουσιάζεται ανάγκη, με την αφοσιωμένη στήριξη προς τη Μητέρα – Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης (το Οικουμενικό Πατριαρχείο).

Κακά τα ψέματα, ο Ελληνισμός της Αυστραλίας δεν θα βρισκόταν στο σημείο που είναι σήμερα, αν δεν ήταν ο μακαριστός Στυλιανός στο τιμόνι του «σκάφους». Ήθελε χαλύβδινα «έντερα» για να πετύχει κάποιος μέσα από τόσα εμπόδια, τόσες κακοτοπιές, τόση υπονόμευση από «αντιπάλους» που δεν τηρούσαν κανέναν κανόνα έντιμης αναμέτρησης... Κι αφήνει πίσω του την Ομογένεια της Αυστραλίας ενωμένη πλέον στο συντριπικά μεγαλύτερο ποσοστό της, χάρη στο πνεύμα καταλλαγής που

Αριστερά: Στιγμιότυπο από τον εορτασμό των ονομαστηρίων του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού (στο Σίδνεϊ, 28/11/2014). (Φωτογραφία: Κώστας Γιωτάκης)

επέδειξαν και ο ίδιος και οι ειρηνόφιλοι επικεφαλής των μεγαλύτερων ελληνικών κοινοτήτων της χώρας, της Μελβούρνης και του Σίδνεϊ. Με την πολύτιμη συμβολή του (επίσης αιμνήστου εδώ και λίγους μήνες) πρώην Γενικού Προξένου της Ελλάδας στο Σίδνεϊ Βασίλη Τόλιου.

Όμως, ο Στυλιανός δεν στεκόταν μόνο όρθιος μέσα στις θύελλες, δεν καθοδηγούσε απλώς το «σκάφος» και το έφτανε σε ασφαλή λιμάνια, αλλά έπαιζε κορυφαίο ρόλο –ως εξέχων Θεολόγος και ανώτατος Κληρικός της Ορθοδοξίας– και στο παγκόσμιο θρησκευτικό στερέωμα. Επί 20 χρόνια τον εμπιστευθήκαν όλες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες ως συμπροεδρεύοντα εκ μέρους τους στον περίφημο Διάλογο με την Ρωμαιο-Καθολική Εκκλησία. Κι ακόμα σ' αυτήν τη θέση θα μπορούσε να βρίσκεται σήμερα, αν ο ίδιος δεν έπαιρνε την πρωτοβουλία να καταγγείλει με παρρησία την υποκρισία του Βατικανού και τον προσηχηματικό Διάλογο στον οποίο επιδίδονταν η Δυτική Εκκλησία και να παραιτηθεί εδώ και κάποια χρόνια από την κορυφαία θέση του...

Η μόνιμη καταφυγή του στον καθημερινό μόχθο, στις ατελείωτες ποιμαντορικές ευθύνες και φροντίδες, υπήρξαν η Προσευχή, η Ποίηση και η Ελληνική Γλώσσα, που αγαπούσε με πάθος.

Ο Ποιμενάρχης που γινόταν Ποιητής κι ο Ποιητής που γινόταν σύμβολο της Πίστης και του Γένους στο Ιερό Θυσιαστήριο. Αυτός ήταν ο Στυλιανός, ο Αρχιεπίσκοπός μας, ο Γέροντάς μας που αγαπήσαμε και θα μνημονεύουμε μέχρι τέλους... Με την ανεκτίμητη συμβολή του στη ζωή μας, στην καθημερινότητα όλης της Ομογένειάς μας στην Αυστραλία, στην Ορθοδοξία και στην Ελλάδα. Που δεν θα είναι ποτέ ξανά ίδιες χωρίς την καταλυτική παρουσία του...

Καλήν Αντάμωση,
Αρχιεπίσκοπε Ποιητή μας,
«προσδοκώντας Ανάστασιν νεκρών και ζωών του μέλλοντος αιώνας»!